

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΘΑΛΑΣΣΙΝΟ

ΟΤΑΝ τὸ γοργοτάξειδο καράβι μας σαλπάρει,
κατέβα στὸ ἀκρογυάλι
ἀφέντρα μου κυρά,
νὰ δῆς τὸ νηὸ ποῦ σ' ἀγαπᾷ, τὸ νηὸ ποῦ θὰ σὲ πάρῃ,
στὴ γάπια τῆ μεγάλης
γιὰ σὲ νὰ λαχταρᾷ.

✽

Καὶ τότε τὸ μεταξωτὸ νὰ βγάλῃς τὸ μαντύλι
γιὰ νὰ σφουγγίσῃς δάκρυ
ποῦ θὰ κυλᾷ λαμπρὸ.
Καὶ κύττα τὸ χαμόγελο ποῦ θὰ κρατῶ στὰ χεῖλι,
στοῦ καταρτιοῦ τὴν ἀκρῆ,
χαμόγελο πικρὸ.

✽

Κι' ὅταν ἡ μαύρη θάλασσα σοῦ κρύψῃ τὸ καράβι,
καὶ δείχνει τὰ κατάρτια,
καὶ τᾶσπρα του πανιά
'Εκεῖ 'ψηλὰ καταμεσῆς μιὰ φλόγα δὲς ν' ἀνάβῃ,
θὰ κλαίω, θὰ λέω, στὰ ξάρτια
τὸν χωρισμὸ, φονηᾷ.

✽

Καὶ σὰν τὰ χρόνια τὰ πικρὰ τοῦ χωρισμοῦ διαβῶνε,
παρθένα ζωντογήρα
ποῦ θὰ μὲ καρτερῆς,
Καὶ τὰ πουλάκια ἕνα πρῶτ' ἔλυκὰ σὰν τραγουδοῦνε
τῆ λιβανῆ σου μοῖρα,
κόρη μου νὰ χαρῆς.

✽

Κἔθγα στὸ παραθύρι σου νὰ δῆς ποῦ θὰ προβαίνει
πανώροη, αὐτὴ τῆ μέρα,
καράβι χρωπὸ
καὶ ἄλλῃ στὸν παφίγκο του κόρη ζωγραφισμένη
καὶ σκόρπιο στὸν ἀγέρα
θάκοῦς γνωστὸ σκοπὸ.

✽

Τότε νὰ πῆς στὴ μάνα σου «Μανοῦλα μου σ' ἀφῆνω»
» ἄκου μὲ χαιρετᾶνε
» νυφοῦλα τὰ πουλιά»
ὁ καπετάνιος θὰ μ' ἐγὼ μέσ' στὸ καράβι ἐκεῖνο
καὶ τὰ τραγούδια θάνα!
τὰ πρῶτα μας φιλιᾷ.